

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ!...

Το μοναστήρι της Αγίας Γενεβιέθης, εκείνη τη νύχτα, ήταν πιο πένθιμο από κάθε άλλη φορά. Ο άνεμος ούρλιαζε άπαισια έξω από τα κιγκλιδόφραχτα παράθυρά του, σάλεψε άπελπισμένα τα μελαγχολικά κυπαρίσσια και ξεσπούσε σ' έναν θρήνο μέσα στο έσωτερικό περιστύλιο του μοναστηριού.

Πάνω στον ούρανο ούτε ένα άστρο δεν φαινόταν... Σύννεφα μόνο μαύρα κατέβαιναν βαρεία για ν' άγκαλιάσουν τη γη και να την πνίξουν σε μία νεροποντή.

Αυτή η νύχτα ήταν μία νύχτα θανάτου. Κι' ωστόσο, δυο άνθρωποι είχαν το κουράγιο ν' άψηφίσουν την θύελλα. Τους έβλεπε κανείς να προχωρούν στον άνηφορικό δρόμο που άδηγούσε ως την πλαγιά του βουνού, όπου βρισκόταν το μοναστήρι, μ' άργό βήμα, ενώ ο άνεμος άγωνιζόταν να τους άρπάξει τους μανδύες τους.

Ο ένας απ' αυτούς, εκείνος που προχωρούσε πιο μπροστά, κρατούσε στο χέρι ένα παράδοξο έργαλειό που άστραφτε κάπου-κάπου μέσ' στη νύχτα. Ο άλλος είχε κατεβαμένη ως τα μάτια την κουκούλα του κι' άγκομαχούσε παλεύοντας με τη δύναμη του άγέρα.

— Πάρε τα πόδια σου! είπε ο πρώτος. Θα φτάσουμε άργά. Πριν ξημερώσει, πρέπει να ένουμε τελειώσει τη δουλειά μας. Δεν μπορούμε να γυρίζουμε μασκαρεμένοι όπως είμαστε, τη μέρα...

Ο άλλος στάθηκε, έβγαλε έναν στεναγμό και κύτταξε πέρα τον σκοτεινό όγκο του μοναστηριού. Ξαφνικά όμως, άρχισε να βρίζη σαν κλασμένος. Το ένα μετά το άλλο τα παράθυρα του μοναστηριού άρχισαν να φωτίζονται και η καμπάνα της εκκλησίας να κτυπά μ' έναν πένθιμο ήχο.

Οι δυο άνθρωποι άνατρίχιασαν.

— Κάτι συμβαίνει! εκεί πάνω, παρατήρησε ο ένας ρασοφόρος.

— Η καμπάνα χτυπάει σαν να έπρόκειτο να γίνει δέησης, πρόσθεσε ο άλλος κι' έκανε το σταυρό του.

— Άς μ'άς βοηθήσει ο Θεός να τελειώσουμε καλά τη δουλειά μας, είπε ο πρώτος κι' έσφιξε στο στήθος το παράδοξο έργαλειό του.

Εκείνη τη στιγμή ξέσπασε με μανία η θύελλα. Η βροχή έπεφτε από τον ούρανο σαν καταρράχτης, ενώ η άστραπές κι' οί κεραυνοί αυλάκωναν το στερέωμα απ' άκρη σ' άκρη.

— Πρόσεχε τα δέντρα! ούρλιαξε ο πρώτος ρασοφόρος. Τώρα με τη βροχή και τον άγέρα ξεριζώνονται εύκολα και πέφτουν. Κι' άλλοίμονό σου αν πέση κανένα πάνω σου!

Ο δεύτερος ρασοφόρος έκανε το σταυρό του.

— Πρόσεχε το έργαλειό καλύτερα, άπάντησε. Μ' αυτό θ' άνοιξουμε το θησουροφυλάκιο της μονής και θα πάρουμε ένα σωρό χρυσάφι. Η ιδέα σου να μεταμφιεσθούμε σε καλόγερους δεν ήταν άσχημη. Κι' αυτή άκόμη η θύελλα μ'άς βοηθάει στο έργο μας. Δικαιολογούμεθα να ζητήσουμε άσυλο σ' ένα μοναστήρι καλογραιών.

— Χά! Χά! γέλασε σαρκαστικά ο πρώτος, αν τώξερε η μάννα μου θα πέθαινε από το κακό της που θα βάλω χέρι στο κομπόδεμα της Παναγίας!...

— Και τί; Είνε θεοφοβούμενη η μάννα σου; ρώτησε ο άλλος με έρωνεία. Μήπως της δίνεις τα λεφτά που κλέβεις για ν' αγοράζει λιθάνι;... Είνε καλόγρησα;

Ο ρασοφόρος του έκλεισε το στόμα με μία τρομαχτική γροθιά, που τον έκανε να κολλήσει με δύναμη στον κορμό ενός δέντρου.

— Συγγνώμη, σύντροφε! ψιθύρισε ο δεύτερος. Δεν ήθελα να σε πειράξω. Μά άφοϋ η μάννα σου έγινε καλόγρησα, έσύ δεν πρέπει να κλέβεις τα μοναστήρια...

— Αυτό έδω μόνο θα κλεψω, δήλωσε ο πρώτος. Άλλωστε έχω να ιδω τη μάννα μου σωστά δέκα χρόνια. Τελευταία τότε είχα πληροφορηθί ότι βρισκόταν στο Μοντραί. Έπειτα έχασα τα ίχνη της. Τί σημασία λοιπόν έχει αν είνε καλόγρησα; Άλλωστε ποιός ξέρει ότι είμαι γιός της; Μά πάρε τα πόδια σου, γιατί γινήκαμε μούσκεμα...

Ο άλλος έσυρε τα τσόκαρά του στις λάσπες και βλαστήμησε.

Όταν πλησίασαν κοντά στο μοναστήρι, άκούστηκαν οι μελωδικοί ήχοι του άρμονίου κι' ένα σωρό κρυστάλλινες φωνές, που ύψωναν προς τον ούρανο μία γεμάτη θλίψη προσευχή.

Οι δυο λωποδύτες στάθηκαν στην έξωπορτα δισταχτικά. Όλο αυτό το βαρύ χτίριο που ύψωνόταν πάνω από το κεφάλι τους, τους είχε καθήσει στην καρδιά τους. Και για να γίνει πιο τρομαχτικό το μαρτύριό τους, τους τρυπούσαν τ' αυτιά η προσευχές των μοναχών.

— Κουράγιο, είπε ο ένας, άς χτυπήσουμε! Το νοϋ σου! Πάρε ένα ύφος μισοκακόμοιρου, σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και περίμενε μ' έγκαρτέρησι. Και πρόσεχε μη σου ξεφύγη καμιά βλαστήμια!

Και τελειώνοντας αυτές τις συμβουλές του, έτοιμάσθηκε να χτυπήσει την βαρεία πόρτα, όταν εκείνη άνοιξε μονάχη της και άφησε να φανή η σιλουέττα ενός ήλιοκαμένου και πάλλευκου καλόγρηρου.

— Ο Θεός μαζί σου, τέκνον μου, είπε ο ένας ρασοφόρος. Ο Ύψιστος μερίμησε για μ'ας και έφερε το δρόμο μας κοντά σ' αυτή την κατοικία του. Τί τρομερός καιρός!...

Ο σύντροφός του, κουνώντας καρτερικά το κεφάλι, τον άκολούθησε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους βαρεία κι' ο θυρωρός έβγαλε πάλι τις άμπά...

— Σ'ας είδα που... σπε, είπε ο καλόγρηρος. Στο φως μιας άστραπής μάλιστα είδα ότι είσαστε του τάγματος του Άγίου Δομινίκου.

Γνώρισα τον τρίχινο μανδύα σας και το σχοινί του μαρτυρίου! "Α, ο Θεός σ'ας έστειλε, άγιοι πατέρες! Δεν φαί...

τάξεσθε πόσο έχουμε άνάγκη της βοηθείας σας άπόψε. Η άγία ήγουμένη είνε πολύ βαρεία άρρωστη. Η άδελφές συγκεντρώθηκαν τώρα στην εκκλησία και παρακαλούν τον Ύψιστο να την άναπαύσει εν γαλήνη. Άγιοι πατέρες, μ'ας χρειάζεται ένας έξωμολογητής. Ένας από σας πρέπει να της δώσει να μεταλάβη και να της χαρίσει άρειν άμαρτιών!...

Οι ρασοφόροι έκαναν ένα κίνημα έκπληξως. Άρχισαν να τρέμουν και το μυαλό τους έπαψε να λειτουργή. Αυτό δεν τόν περιμενα. Για να τους δοθί καιρός να σκεφθούν τί έπρεπε να κάνουν, ζήτησαν από τον θυρωρό να τους βοηθήσει ρούχα για ν' αλλάξουν. Κι' εκείνος έσπευσε να είδοποιήσει την ήματ.σφύλακα.

— Τί γίνεται τώρα; φώναξε ο Ντικ, ο ένας ρασοφόρος.

— Έννοια σου και θα τα κανονίσω έγώ, είπε ο «Ρίγκο». Έχω μάθει κάτι προσευχές από τη μάννα μου. Όσο για σένα, κύτταξε να «ξεκαθαρίσεις» τον φύλακα κι' έργάσου όσο μπορείς πιο γρήγορα. Μόλις γλυτώσω, θα κλείσω τις καλόγρηρες στην εκκλησία και θάρθω να σε βοηθήσω.

Εκείνη τη στιγμή έφθασε η άντικαταστάτρια της ήγουμένης. Ήταν μία γυναίκα με άγγελική άμορφία. Φαινόταν πολύ λυπημένη... Συνωδευόταν από τον θυρωρό, που κρατούσε δυο γυναικίους μανδύες.

— Άς μ'ας συγχωρήσουν η άγιότητές σας, είπε. Είνε τα μόνα που μπορούμε να σ'ας προσφέρουμε.

(Η συνέχεια στη σελίδα 63)

— Ο Θεός σε συγχώρεσε, άγία μητέρα!

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

Οι λωποδύτες άλλαξαν και ενώ γελούσαν σαρκαστικά, άκολούθησαν τόν καλόγηρο στο κελί της ήγουμένης. Ο «Ρίγκο» έκανε νόημα τού Ντικ να μείνη έξω κι' εκείνος άνοιξε την πόρτα και προχώρησε στο έσωτερικό. Τό θέαμα πού παρουσιάστηκε εμπρός του τόν έκανε να φρικήσει. Έκει, άπέναντί του, σ' ένα άπλό και φτωχικό κρεβάτι βρισκόταν μιά ήλικιωμένη γυναίκα πού άγωνιούσε κι' άνάπνεε με δυσκολία. Δίπλα σ' ένα τραπεζάκι έτρεμε τó φώς ενός κεριού. Ο «Ρίγκο» ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά άπό τó φόβο κ' είχε κυριευθή άπό ένα άλλόκοτο συναίσθημα. Τόν είχε κάνει ν' ανατριχιάσει ή σκέψη ότι είχε μπρός του μιά έτοιμοθάνατη.

— «Ήρθατε, πάτερ, τού είπε ή ήγουμένη με καλωσύνη. Πλησιάστε πιό κοντά και δώστε μου να φιλήσω τόν Έσταυρωμένο. Θα σ' εξομολογηθώ κάτι, πάτερ μου, συνέχισε με κόπο. Έχω ένα παιδί. Ένα παιδί πού τó εγκατέλειψα στην τύχη του. Αυτό είναι τó μεγάλο άμάρτημά μου. Αυτό τó παιδί, πάτερ, παρεσύρθη, έγινε κλέφτης και τó κλείσσειε στη φυλακή. Κι' εγώ, αντί να τó βοηθήσω, τó εγκατέλειψα, άπαρηθήκα τόν κόσμο κι' άφωσιώθηκα στη λατρεία τού Κυρίου. Πέστε μου, δέν είναι έγκλημα αυτό, πάτερ μου;

Ο «Ρίγκο», κατάχλωμος, με διεσταλμένα τά μάτια άπό τόν τρόμο, τροβήχτηκε με μιά κραυγή άπό τó κρεβάτι της έτοιμοθάνατης, ύψωσε τόν Έσταυρωμένο πρós την ήγουμένη και ψιθύρισε:

— Ο Θεός σε συχώρησε, αγία μητέρα. Έδωσες ένα καλό μάθημα στο γυιό σου κι' άπό δώ και πέρα θα γίνη τίμιος άνθρωπος. Τό ξέρω ότι θα γίνη τίμιος άνθρωπος!...

Η ήγουμένη σήκωσε τó χέρι της σαν κάτι να τού ζητούσε. Ο «Ρίγκο» γονάτισε, τής έδωσε την όστια τών Άχράντων Μυστηρίων κ' ύστερα άρχισε να ψέλνη με λυγμούς τή μοναδική προσευχή πού τού είχε μάθει ή μητέρα του.

Η ήγουμένη άνοιξε τότε με κόπο για τελευταία φορά τά μάτια της, τó πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό μιά έκφραση άπέραντης χαράς και ξεψύχησε, προφέροντας καθαρά τó όνομα τού γυιού της πού τόν είχε άναγνωρίσει.

Έξω άπό την πόρτα ό Ντικ, ό σύντροφος τού «Ρίγκο», άνυπομονούσε, γιατί κόνιευε να ξημερώσει και δέν είχαν άρχίσει άκόμη τή δουλειά... Μά, καθώς άπεδείχθη, δέν έπρόκειτο να τήν τελειώσουν, γιατί ό «Ρίγκο», ύστερ' άπό ό,τι τού συνέβη, έγινε ένας άνθρωπος τού Θεού...

ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 44)

μιά δέσμη τών άκτίων του, σαν να τά έλουζε με τó φώς ενός προβολέως. Η κυρία Έρμεζ φοβήθηκε όλο αυτό τó φώς και δέν τόλμησε να παρουσιασθή μπροστά του. Θα προτιμούσε ένα άλλο ραντεβού, πιό ρομαντικό, μέσα στο σκοτάδι.

Κ' ή έπιθυμία της εισακούσθηκε. Στο άλλο ραβασάκι του, ό Ραούλ καλούσε την άγαπημένη του στο βάθος τού κήπου, στις δέκα ή ώρα.

«Δέν θα πάω... Δέν πρέπει να πάω...» συλλογίσθηκε ή κυρία Έρμεζ. Μά όταν νύχτωσε κι' έφτασε ή ώρα, πήγε πρώτη στο ραντεβού. Κι' έπερίμενε, ανατριχιάζοντας άπό τις τύψεις της, μά και νοιώθοντας συγχρόνως μιά άπερίγραπτη υπερφάνεια για τήν ώμορφιά της.

Σε λίγο, τó ρολόι της έκκλησίας χτύπησε δέκα φορές. Μιά σκιά τότε πήδησε πάνω άπό τó φράχτη κι' έπεσε μπροστά στα πόδια της. Μά τήν ίδια στιγμή συνέβη μιά σκληρή και κωμική σκηνή: Ο Ραούλ, όταν είδε μπροστά του τήν κυρία Έρμεζ τά έχασε κι' άρχισε να ψελλίζει:

— Ω! κυρία, σ'ς ίκετεύω, συχωρέστε με! Έγώ φταίω... Η δεσποινίς Μαργκώ είναι άθώα. Σ'ς τó όρκίζομαι!... Μά τώρα, σ'ς ύπόσχομαι, ότι δέν θα τής ξαναγράψω...

— Φύγετε γρήγορα!.. ψιθύρισε εκείνη με πιγμένη φωνή. Κι' έξω φρενών ξαναγύρισε στην τραπεζαρία νευριασμένη. Η Μαργκώ κοιμόταν. Η μητέρα της τήν σκούνησε κι' όταν ξύπνησε, τής είπε:

— Ξέρεις, Μαργκώ... Άπεφάσισα να δεχθώ τήν πρόταση της θείας σου. Αύριο τó πρωί θα φύγουμε για τήν Κυανή Άκτή... Έχεις άνάγκη άπό έξοχή... Πρέπει ν' αλλάξεις

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 19)

άλλοίμονό σου! Λοιπόν, σε είδοποιώ ότι ή κόμησα Ειρήνη Μανουήλωφ δέν είναι για τά μούτρα σου!

— Υψηλότατε!

— Πήγαινε τώρα, μην δοκιμάσης τó μαστίγιό μου.

Ο νεαρός άξιωματικός κύτταξε τόν Τσάρεβιτς και τήν γυναίκα πού εξακολουθούσε να ρουφά τó τσάι της άδιάφορη. Κι' έφυγε, άφου είπε με άξιοπρέπεια:

— Είμαι πιστός ύπήκοος τού Τσάρου, μά όχι και τού Τσάρεβιτς Άλεξάνδρου Άλεξάνδροβιτς!..

— Πήγαινε, άθλιε!...

* * *

Μετά μισή ώρα, ό Τσάρεβιτς λάβαινε ένα γράμμα πού έλεγε τά έξης:

«Υψηλότατε, είμαι άξιωματικός τού Σώματος Προοιτροζίνσκυ και άπαιτώ να μου ζητήσετε συγγνώμη. Αν δέν λάβω γράμμα σας μετά 24 ώρες, δέν θα είμαι πια άξιος ν' άνήκω στον ρωσικό στρατό και θα τινάξω τά μυαλά μου στον άέρα.

Κάρλ Ράμπεργκ»

Τήν άλλη μέρα, ό Κάρλ Ράμπεργκ βρέθηκε σκοτωμένος στο κρεβάτι του, μέσα στον στρατώνα.

Ο Τσάρος, όταν έμαθε τó δράμα, διέταξε τόν Τσάρεβιτς ν' άκολουθήσει τήν κηδεία τού νεαρού άξιωματικού, άφου τού είπε με άυστηρότατο τόνο:

— Είσαι πιό βλάκας άπό τόν μακαρίτη τόν άδελφό σου. Δέν θα μπορέσης ποτέ να καταλάβης τίποτα!

Έπειτα θύμωσε και τόν χαστούκισε. Ποιός θα τού έλεγε τώρα τά όνόματα τών συνωμοτών και τήν ώρα της άποπειρας;

Όστόσο, ό άρχηγός της Όχράνας πρίγκηψ Δολγορούκι, έπειτα άπό πολλές προσπάθειες, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τούς συνωμότες. Δέκα φοιτηταί και μιά φοιτήτρια κλείστηκαν στις φυλακές τού φρουρίου Άγίων Πέτρου και Παύλου, περιμένοντας τόν δήμιο ή τήν Σιθηνία.

Ο Άλέξανδρος Β' έζησε πολλά χρόνια άκόμη, ως τά 1881, ότε σκοτώθηκε άπό μιά βόμβα τών μηδενιστών.

Γιατί τότε, κανένας νέος δέν τού φάνηκε πιστός, για τήν άγάπη μιάς γυναίκας.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΛΕΜΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 49)

της Γαλλίας στο Άλγέριο Ντεβάλ πήγε να κάνη τή συνθημισμένη έπίσκεψί του στον «ντέη» (1) τού Άλγερίου Χουσεϊν. Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις άναμεταξύ τους, ό Χουσεϊν ρώτησε τόν Ντεβάλ, αν ή γαλλική κυβέρνηση θα έξωφλούσε έπιτέλους κάποιον χρέος της παληό σ' έναν Άλγερίνο έμπορο άλόγων.

Ο Ντεβάλ άπάντησε, ότι δέν είχε άκόμη σχετικές είδησεις. Ο «ντέη» Χουσεϊν θύμωσε κ' είπε μιά δριμυτάτη φράση. Ο Γάλλος πρόξενος άπάντησε με τρυφήτητα.

Κι' ό δεξύθυμος Άραψ σουλτάνος, χάνοντας τήν ύπομονή του, τόν χτύπησε κατάμουτρα με τήν άπό φτερά παγωνιού βεντάλια του!

Αυτό περίμενε τόσα χρόνια ή Γαλλία. Ζήτησε άμέσως έξωφρενικές ίκανοποιήσεις, για τήν προσβολή αυτή. Ο ντέη τού Άλγερίου, φυσικά, άρνήθηκε. Ο πόλεμος κηρύχτηκε. Κι' όλόκληρο τó Άλγέρι έγινε γαλλική άποικία, χωρίς ή Τουρκία να μπορέση να επέμβη, έξαντλημένη άκόμη άπ' τήν πολύνεκρη και νικηφόρο έπανάστασι τών Έλλήνων τού 1821...

(1) Η λέξις «ντέη» σημαίνει άραβιστί «γερο-θείος». Είναι τίτλος τιμής, και τόν έδιναν οι σουλτάνοι της Τουρκίας στους ύποτελείς των σουλτάνους τού Άλγερίου.

γρήγορα τόν άέρα σου!...

Η Μαργκώ σάστισε.

— Μά ό γιατρός είπε, μαμά ότι... ψιθύρισε.

Η κυρία Έρμεζ δέν τήν άφησε να εξακολουθήσει.

— Ο γιατρός είναι ένας ήλίθιος! Ξέσπασε. Όλοι οι άνδρες είναι ήλίθιοι!

Και βγήκε γρήγορα άπό τó δωμάτιο της κόρης της για να κρύψη τά δάκρυά της...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΝΤΕΛΙΝ